

EUROOPAN KOMISSIO

Bryssel 11.11.2011
SEC(2011) 1333 lopullinen

KOMMISSION YKSIKÖIDEN VALMISTELUASIAKIRJA

TIIVISTELMÄ VAIKUTUSTENARVIOINNISTA

Liite asiakirjaan

**ehdotukseen neuvoston direktiiviksi eri jäsenvaltioissa sijaitsevien lähiyhtiöiden välisiin
korke- ja rojaltilmaksuihin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä
(uudelleenlaatiminen)**

{KOM(2011) 714 lopullinen}
{SEK(2011) 1332 lopullinen}

TIIVISTELMÄ

Tämä vaikutustenarviointi seuraa eri jäsenvaltioissa sijaitsevien lähiyhtiöiden välisiin korko- ja rojaltimaksuihin sovellettavasta yhteisestä verotusjärjestelmästä annetun direktiivin 2003/49/EY, jäljempänä 'direktiivi', uudelleenlaatumista koskevan ehdotuksen mukana. Direktiiviä on muutettu direktiiveillä 2004/66/EY, 2004/76/EY ja 2006/98/EY sekä Bulgarian ja Romanian liittymissopimuksen liitteillä VI ja VII. Niillä laajennettiin direktiivin soveltamisala koskemaan uusien jäsenvaltioiden yhtiöitä ja veroja sekä myönnettiin joillekin niistä poikkeuksia eräistä direktiivin säännöksistä¹. Sovellettavien sääntöjen yksinkertaistamiseksi on hyödyllistä yhdistää koko tämä lainsäädäntö yhdeksi säädökseksi.

Direktiivissä säädetyt etuudet myönnetään yhtiöille, joihin sovelletaan EU:ssa yhtiöveroa, joiden verotuksellinen kotipaikka on jossakin EU:n jäsenvaltiossa ja joiden yhtiömuoto mainitaan direktiivin liitteessä. Sitä sovelletaan lähiyhtiöiden välisiin maksuihin. Yhtiötä pidetään toisen yhtiön lähiyhtiönä, jos toinen niistä omistaa välittömästi vähintään 25 prosenttia toisen yhtiön pääomasta tai jos kolmas yhtiö omistaa välittömästi vähintään 25 prosenttia maksaja- ja maksunsaajayhtiön pääomasta.

Direktiivin 8 artiklassa edellytetään, että komissio antaa neuvostolle kertomuksen direktiivin toiminnasta sen soveltamisalan laajentamiseksi. Kyseinen kertomus annettiin 23. huhtikuuta 2009 (KOM(2009) 179). Kertomuksessa todettiin, että direktiiviin tehtävillä oikeudellisilla muutoksilla sen toimivuus voisi parantua ja sen tavoitteet voitaisiin sen vuoksi saavuttaa paremmin.

Ongelman kuvaus

Tärkein tässä lainsäädännössä käsiteltävä ongelma on se, että rajatylittäviä pääomavirtoja verotetaan raskaammin kuin kotimaisia liiketapahtumia. Kun kyseessä ovat kansainväliset maksut, maksunsaaja maksaa yhtiöveron asuinvaltiossaan ja sen lisäksi maksajavaltion (lähdevaltion) kantaman lähdeveron. Jäsenvaltioiden välisiä verosuhteita säännellään yleisesti kaksinkertaista verotusta koskevilla sopimuksilla, joissa voidaan määrätä lähdeverojen vapautuksista tai alennuksista. Lisäksi asuinvaltio voi alentaa verovelvolliselta kannettavaa yhtiöveroa myöntämällä sille veronhyvityksen sen maksaman lähdeveron perusteella. Lähdeverot ja veronhuojennusten myöntämiseksi tarvittavat hallinnolliset menettelyt haittaavat sisämarkkinoiden toimintaa. Emo- ja tytäryhtiödirektiivillä² yhdenmukaistettiin voitonjakoon sovellettava verojärjestelmä EU:ssa 1990-luvun alussa. Neuvosto yhdenmukaisti lähiyhtiöiden välisiin rajatylittäviin korko- ja rojaltimaksuihin sovellettavan verojärjestelmän vasta vuonna 2003. Ne tehtiin tässä yhteydessä tasavertaisiksi kotimaisten maksujen kanssa myöntämällä niille vapautus lähdevaltiossa kannettavasta lähdeverosta. Koska näiden kahden direktiivin tapauksessa ei noudatettu samoja oikeudellisia menettelyjä ja koska emo- ja tytäryhtiödirektiiviä muutettiin vuonna 2003, näiden kahden oikeusvälineen soveltamisalat poikkeavat toisistaan.

¹ EUVL L 157, 26.6.2003, s. 49, EUVL L 168, 1.5.2004, s. 35, EUVL L 157, 30.4.2004, s. 106, OJ L 363, 20.12.2006, s. 129 ja EUVL L 157, 21.6.2005, s. 278 ja s. 311.

² Neuvoston direktiivi 90/435/ETY eri jäsenvaltioissa sijaitseviin emo- ja tytäryhtiöihin sovellettavasta yhteisestä verojärjestelmästä (EYVL L 225, 20.8.1990, s. 6), sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2003/123/EY (EUVL L 7, 13.1.2004, s. 41).

Ongelman laajuutta tarkasteltaessa voidaan todeta, että sekä emo- että tytäryhtiön yhtiömuoto on 82 prosentissa tapauksista sellainen, että ne molemmat kuuluvat direktiivin soveltamisalaan, ja että lähes 95 prosenttia rojaltimaksuista ja noin 90 prosenttia korkomaksuista kuuluu direktiivin soveltamisalaan. Lisäksi 12 prosentissa tapauksista yhtiöiden välinen omistusosuus on sellainen, ettei niitä voida pitää lähiyhtiöinä (eli omistusosuus on alle 25 prosenttia). Tällä aloitteella pyritään ratkaisemaan eräät direktiivin soveltamisalaan kuulumattomiin rajatylittäviin maksuihin liittyvät ongelmat:

– Yhtiöt pyrkivät verosuunnittelulla välttymään maksamasta lähdeveroja ja alentamaan siten kustannuksiaan. Konserni voi perustaa eri jäsenvaltioon väliyhtiön, jotta sen vastaanottamalle maksulle myönnettäisiin verovapautus, jota ei muussa tapauksessa myönnettäisi. Tämä voi johtaa epäoptimaalisiin valintoihin, jotka eivät perustu tehokkuuteen vaan verotekijöihin. Lisäksi jäsenvaltiot menettävät verotuloja.

– Jäsenvaltioiden kahdenvälisissä suhteissa sovellettavat lähdeverokannat poikkeavat toisistaan, sillä kaksinkertaista verotusta koskevilla kahdenvälisissä sopimuksissa määrättävät verokannat ovat erilaisia. Tämä voi johtaa investointien siirtymiseen matalan verotuksen maihin.

– Direktiivissä säädetyt organisaatiomuotoa, liiketapahtuman osapuolten välisiä suhteita, omistusosuuksia, vähimmäisomistusaikoja jne. koskevat lähdeverovapautuksen edellytykset houkuttavat yhtiöitä tekemään valintansa tehokkuuden sijaan verotekijöiden perusteella.

– Direktiivissä säädetyt etuja koskevat vaatimukset ovat tiukemmat kuin emo- ja tytäryhtiödirektiivissä säädettävät osinkojen vapautusta koskevat vaatimukset. Se, että osingoille, koroille ja rojalteille on eri verojärjestelmät, voi vääristää yhtiöiden pääomarakennetta ja aineettomien hyödykkeiden kohdentamista.

– Kaksinkertaista verotusta koskevilla sopimuksissa määrättyt lähdeveron huojennukset edellyttävät hallinnollisia menettelyjä, jotka aiheuttavat yhtiöille raskaita hallinnollisia rasitteita ja korkeita kustannuksia. Monissa tapauksissa huojennus myönnetään vasta jälkikäteen palautuksena, mikä aiheuttaa likviditeetikustannuksia. Samoin jos huojennus myönnetään asuinvaltiossa veronhyvityksinä, lähdeveron maksamisen jälkeen kuluu aikaa ennen kuin vähennys voidaan tehdä veroilmoituksessa. Myös tämä aiheuttaa likviditeetikustannuksia. Tällaisesta sääntöjen noudattamisesta aiheutuu EU:n yhtiöille kustannuksia arviolta 126 miljoonaa euroa vuodessa.

– Yhtiöitä verotetaan kahteen kertaan. Niiltä kannetaan lähdevero lähdevaltiossa ja yhtiövero niiden asuinvaltiossa. Asuinvaltio voi myöntää kaksinkertaisen veron tapauksessa huojennuksen joko vapauttamalla tällaiset tulot verosta tai sallimalla lähdevaltiossa kannetun veron vähentämisen. Jos kuitenkin bruttomaksusta kannettu lähdevero on korkeampi kuin tällaisesta maksusta saadun nettotulon perusteella laskettu yhtiövero (alhainen nimellisverokanta), yhtiöitä verotetaan raskaammin kuin jos kyseessä olisivat olleet vastaavat kotimaiset maksut.

Ongelmana ovat myös lähdeverovapautukselle asetetut edellytykset silloin, kun yhtiö suorittaa maksun kiinteän toimipaikan (eli sivuliikkeen) kautta. Tällaisen maksun on oltava vähennyskelpoinen kulu kyseessä olevalle verovelvolliselle. Direktiivin nykyisen

sanamuodon mukaan direktiiviä ei sovellettaisi, kun vähennys kielletään esim. sen vuoksi, ettei kaikkia muodollisia vaatimuksia ei ole täytetty, vaikka liiketapahtuma liittyy tosiasiallisesti kiinteän toimipaikan toimintaan.

Direktiivissä ei vaadita, että lähdevaltiossa myönnettävän verovapautuksen edellytyksenä olisi, että maksusta kannetaan vero maksunsaajan asuinvaltiossa. Tämä voi johtaa täysin verovapaisiin maksuihin. Kun direktiivistä päästiin yhteisymmärrykseen, neuvosto pyysi komissiota tekemään ehdotuksen tarvittavista muutoksista. Komissio antoi muutosehdotuksen (KOM(2003) 841), jonka mukaan lähdeverovapautuksen ulkopuolelle jätettäisiin yhtiöt, joille myönnetään niiden asuinvaltiossa vapautus korko- ja rojaltimaksuista kannettavista veroista. Vaikka kompromissiehdotuksesta oltiin yleisesti yhtä mieltä, neuvoston työryhmissä 2004–2006 käydyissä keskusteluissa ei päästy yksimielisyyteen. Komissio perui kyseisen ehdotuksen, kun se antoi tiedonannon KOM(2010) 135 lopullinen ”Komission työohjelma 2010 – Tekojen aika”, koska se aikoi ehdottaa direktiivin uudelleenlaatimista.

Jos nykyinen tilanne pysyisi muuttumattomana, liiketoimintatapojen vääristymät, sääntöjen noudattamisesta yhtiöille aiheutuvat kustannukset ja kaksinkertaisen verotuksen vaara jatkuisivat. Tämän seurauksena rajatylittävät pääomavirrat tyrehtyisivät, mikä puolestaan vähentäisi pääoman ja teknologian siirtoja. Vaikutukset rajojen yli tapahtuvaan resurssien kohdentamiseen olisivat kielteiset. Kaiken kaikkiaan tämä tarkoittaisi, ettei sisämarkkinoiden mahdollisuuksia käytettäisi täysimääräisesti hyväksi.

Tilanne vaikuttaa periaatteessa kaikilla aloilla toimiviin kaikenkokoisiin yhtiöihin, vaikkakin sääntöjen noudattamisesta aiheutuvien kustannusten osuus kokonaiskustannuksista on suurin pienten yhtiöiden kohdalla. Korkojen osalta esitetyt ongelmat vaikuttavat lähinnä rahoitusalaan. Konsernien pääomarakenne koostuu kuitenkin varoista ja veloista konsernien toiminta-alasta riippumatta, joten vaikutus kohdistuu kaikkiin toiminta-aloihin. Rojaltien osalta verotaakka kohdistuu eniten aloihin, jotka ovat teknologiaintensiivisiä ja joilla teollis- ja tekijänoikeuksilla on suuri merkitys.

Tilanne vaikuttaa myös verohallintoihin, koska ne saavat tuloja lähdeveroista tai niiden verotulot vähenevät kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi verovelvollisille myönnettävien veronhyvitysten vuoksi.

Toissijaisuus

Tämä aloite on tarpeellinen, koska jäsenvaltiot verottavat rajatylittäviä toimintoja kahdenvälisissä neuvotteluissa laadittujen kahdenvälisen verosopimustensa mukaisesti. Kukin maapari on päätenyt erilaiseen ratkaisuun. Kun kaksinkertaista verotusta koskevaa sopimusta ei ole, lähdeverot kannetaan kansallisten veropolitiikkojen mukaisesti päätettyjä kunkin maan omia sääntöjä noudattaen. Mitään oma-aloitteisia koordinoitavia toimia ei ole näiden ongelmien poistamiseksi sisämarkkinoilta. Näin ollen on tarpeen toteuttaa toimia EU:n tasolla yhdenmukaisten ja koordinoitujen veropolitiikkojen takaamiseksi tällä verotuksen erityisalalla.

EU:n tasolla toteutettavia toimia voidaan perustella ongelman rajatylittävällä luonteella ja sillä, ettei kukin yksittäinen jäsenvaltio voi vahvistaa yhtä veropolitiikkaa itselleen ja koko EU:lle. EU:n tason toimilla varmistetaan, että jäsenvaltiot ovat sitoutuneet lähdeverovapautuksiin samassa määrin.

Tavoitteet

Tämän aloitteen tavoitteena on vähentää edellä mainittuja rajatylittäviä esteitä sisämarkkinoilla laajentamalla direktiivissä säädettyä lähdeverovapautuksen soveltamisalaa mahdollisimman alhaisin kustannuksin. On erityisen tärkeää poistaa osinko-, korko- ja rojaltilvirtoihin sovellettavista erilaisista järjestelmistä aiheutuvat vääristymät. Direktiivin soveltamisalan lähentäminen emo- ja tytäryhtiödirektiivin kanssa on näin ollen yksi tärkeimmistä tavoitteista. Tämä edistäisi rahoitusta ja teknisiä toimia sekä lujittaisi EU:n näillä aloilla harjoittamia erityispolitiikkoja.

Toimintavaihtoehdot

Seuraavia vaihtoehtoja on tarkasteltu:

- Vaihtoehto 1: mitään erityisiä toimia ei toteuteta.
- Vaihtoehto 2: direktiivissä säädetyt etuudet myönnettäisiin myös muiden yhtiöiden kuin lähiyhtiöiden välisille maksuille. Myös direktiivin soveltamisalaan kuuluvia yhtiömuotoja koskevaa luetteloa voitaisiin laajentaa.
- Vaihtoehto 3: direktiivissä säädetyt etuudet lähennettäisiin emo- ja tytäryhtiödirektiivin kanssa. Yhtiöitä pidettäisiin tällöin lähiyhtiöinä, jos välillinen tai välitön omistusosuus on vähintään 10 prosenttia. Lisäksi direktiivin soveltamisalaan kuuluvia yhtiömuotoja koskevaa luetteloa laajennettaisiin.
- Vaihtoehto 4: direktiivin sanamuotoa muutettaisiin, jotta tehtäisiin selväksi, että verovapautus myönnetään kiinteän toimipaikan suorittamille maksuille, jotka liittyvät sen toimintaan.
- Vaihtoehto 5: lähdeverovapautusta ei myönnettäisi, kun maksunsaaja ei tosiasiallisesti joudu maksamaan veroa maksusta saadusta tulosta.

Toimintavaihtoehtojen vaikutukset

Vaihtoehto 1 ei ratkaisisi lähdeverojen aiheuttamiin taloudellisiin kustannuksiin ja vääristymiin liittyvää ongelmaa eikä muita edellä mainittuja ongelmia.

Vaihtoehto 2 vaikuttaisi jäsenvaltioiden verotuloihin. Niissä 13:ssa EU:n jäsenvaltiossa, jotka edelleen kantavat lähdeveroa lähteistä korkomaksuista (Belgia, Bulgaria, Irlanti, Italia, Kreikka, Latvia, Portugali, Puola, Romania, Slovenia, Tšekki, Unkari ja Yhdistynyt kuningaskunta), EU:n sisäiset korkomaksut olivat lähes 112 miljardia euroa vuonna 2008. Koska ainoastaan 10 prosenttia bruttovelkaantuneisuudesta on EU:ssa yhtiöiden välistä ja koska niissä maissa, jotka kantavat lähdeveroa rajatylittävistä korkomaksuista, keskimääräinen lähdeverokanta on 7,1 prosenttia, yhtiöiden välisistä maksuista kannettavista lähdeveroista kertyviksi bruttotuloiksi saadaan 0,8 miljardia euroa. Tällaiset lähteistä korkomaksuista menetetyt tulot kompensoituisivat yleensä sillä, että maksettujen lähdeverojen perusteella vastaanottajamaissa myönnettyt veronhyvitykset ovat alhaisemmat. Näin ollen

tämän vaihtoehdon nettovaikutukset tuloihin olisivat todennäköisesti rajalliset, sillä menetyksiksi arvioidaan enintään 200–300 miljoonaa euroa³.

EU:n sisäisten lähtevien rojaltili- ja lisenssimaksujen arvo oli yhteensä yli 31 miljardia euroa vuonna 2008. Niissä 22:ssa EU:n jäsenvaltiossa, jotka kantavat lähdeveroa lähtevistä rojaltilimaksuista, EU:n sisäiset rojaltilimaksut olivat yhteensä 23,3 miljardia euroa. Kun lähdeverokanta on keskimäärin 5,5 prosenttia, lähtevistä rojaltilimaksuista saadaan bruttotuloja mahdollisesti noin 1,3 miljardia euroa koko EU:ssa. Tällaiset lähtevistä rojaltilimaksuista menetetyt tulot kompensoituisivat yleensä sillä, että maksettujen lähdeverojen perusteella vastaanottajamaissa myönnettyt veronhyvitykset ovat alhaisemmat. Näin ollen tämän vaihtoehdon nettovaikutukset tuloihin olisivat todennäköisesti rajalliset, sillä niissä seitsemässä maassa, joissa rojaltilimenojen ja -tulojen suhde on BKT:ssä kaikkien negatiivisin (Bulgaria, Kreikka, Portugali, Puola, Romania, Slovakia ja Tšekki), menetyksiksi arvioidaan enintään 100–200 miljoonaa euroa⁴.

Tällä hetkellä direktiivin ja emo- ja tytäryhtiödirektiivin soveltamisala koskee vain lähiyhtiöitä. Direktiivissä säädettyjen etuuksien ulottaminen muihinkin yhtiöihin olisi uutuus, joka vaikuttaisi kaikkien jäsenvaltioiden verosuhteisiin EU:ssa.

Yhtiöille vaihtoehdosta 2 aiheutuva pääasiallinen vaikutus olisi sääntöjen noudattamisesta aiheutuvien kustannusten aleneminen. Niiden arvioidaan alenevan jopa 126 miljoonaa euroa vuodessa. Tämä olisi hyvä uutinen pk-yrityksille, joille tällaiset kustannukset ovat suhteellisesti korkeimmat. Pk-yritykset hyötyisivät myös siitä, että rojalteista ei enää kannettaisi lähdeveroa, sillä ne yleensä lisensoivat teollisoikeutensa, koska ne eivät pysty käyttämään itse hyväksi keksintöjään. Toisaalta osinkoja, korkoja ja rojalteja verotettaisiin edelleen eri tavoin, mikä aiheuttaisi vääristäviä vaikutuksia yhtiöiden sisäiseen pääomarakenteeseen, EU:n yhtiöiden teollisoikeuksien kohdentamiseen ja organisaatiomuotoon.

Vaihtoehdolla 3 yhdenmukaistettaisiin direktiiveissä säädetty osinkojen, korkojen ja rojaltilien verotusta koskevat edellytykset. Sen avulla edellä mainitut verovääristymät lievenisivät. Lisäksi voitaisiin saada hyötyä siitä, että joustavuus lisääntyisi ja jälleenrakennuskustannukset alenisivat yhtiöiden valitessa organisaatiomuotoa, pääomarakennetta, omistusrakenteita ja hyödykkeiden kohdentamista. Sääntöjen noudattamisesta aiheutuvista kustannuksista yhtiöille koituviksi säästöiksi voidaan arvioida 38,4–58,8 miljoonaa euroa. Jäsenvaltioille syntyvät nettotulovaikutukset olisivat vieläkin alhaisemmat kuin edellisessä vaihtoehdossa, sillä niiden voidaan karkeasti ottaen arvioida olevan 160–310 miljoonaa euroa. Näiden muutosten siirtäminen osaksi kansallista lainsäädäntöä on tuskin kovin vaikeaa emo- ja tytäryhtiödirektiivin täytäntöönpanosta saadun kokemuksen ansiosta.

Lisäksi vaihtoehdot 2 ja 3 voidaan yhdistää kahden muun aloitteen kanssa, jotta edellä kuvatut erityisongelmat saataisiin ratkaistua. Vaihtoehdot 4 ja 5 helpottaisivat epäilemättä direktiivin toimintaa, minkä vuoksi ne olisi sisällytettävä muutosehdotukseen.

³ Lähde: Copenhagen Economics, *Taxation of interest and royalties — impact assessment of amendments to the present Directive*, lokakuu 2010.

⁴ Lähde: ks. alaviite 3.

Edellä esitettyihin arvioihin on kuitenkin syytä suhtautua varovaisesti, sillä ne perustuvat useisiin olettamuksiin ja tilastotietoihin silloin, kun oikeudellisiin näkökohtiin ei voitu nojautua.

Toimintavaihtoehtojen vertaaminen

Koska vaihtoehdot 4 ja 5 voidaan yhdistää vaihtoehtojen 2 ja 3 kanssa, voimme näitä yhdistämällä saada kaksi muuta vaihtoehtoa. Vaihtoehdossa I yhdistetään vaihtoehdot 2, 4 ja 5 ja vaihtoehdossa II vaihtoehdot 3, 4 ja 5.

Vaikka vaihtoehto I vähentäisi tehokkaammin sääntöjen noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia, se olisi vähemmän tuloksellinen ja johdonmukainen muiden direktiivin toiminnan parantamiseen tähtäävien tavoitteiden kannalta. Nykyisessä epävakaassa julkisen talouden tilanteessa tämä ratkaisu alentaisi jäsenvaltioiden verotuloja jyrkemmin. Lisäksi sen täytäntöönpano olisi vaikeampaa ja se ei olisi johdonmukainen sen suhteen, että tavoitteena on poistaa direktiivin ja emo- ja tytäryhtiödirektiivin soveltamisalojen eroista johtuvat vääristymät.

Sen vuoksi vaihtoehto II on suositeltavampi, koska se tarjoaa tasapainoisemman ratkaisun. Sillä ei alennettaisi sääntöjen noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia yhtä tehokkaasti kuin vaihtoehdolla I, mutta sillä saavutettaisiin kaikki tässä aloitteessa asetetut tavoitteet alhaisemmin verotulomenetyksin. Komission käynnistämässä julkisessa kuulemisessa kävi myös ilmi, että useimmat vastauksensa antaneet sidosryhmät kannattivat tätä vaihtoehtoa. Sen sijaan vaihtoehto I, jolla direktiivin soveltamisala olisi laajennettu koskemaan muidenkin kuin lähiyhtiöiden välisiä maksuja, sai kannatusta vain 29 prosentilta vastaajista.

Jäsenvaltioilla oli myös tilaisuus ilmaista näkemyksensä näistä vaihtoehdoista 23. marraskuuta 2009 pidetyssä kokouksessa, jossa keskusteltiin direktiiviä koskevasta komission kertomuksesta. Yleisesti ottaen valtuuskunnat olivat halukkaita hyväksymään vaihtoehtoon 3 perustuvat aloitteet. Jotkut niistä eivät suostuneet hyväksymään minkäänlaista vaihtoehtoon 2 pohjautuvaa muutosta. Vaihtoehdossa 4 ehdotettujen teknisten muutosten osalta useimmat jäsenvaltiot tunnustivat tarpeen päästä ratkaisuun. Vaihtoehdosta 5 keskusteltiin direktiivin hyväksyntää käsitelleessä Ecofin-neuvostossa, jossa suuri osa jäsenvaltioista kannatti komission tällä alalla tekemiä aloitteita. On kuitenkin muistettava, että 23. marraskuuta 2009 pidetty kokouksen luonne oli tekninen ja että valtuuskunnilta ei pyydetty poliittista kannanottoa aloitteisiin. Itse asiassa monet valtuuskunnat eivät ilmaisseet kantaansa kokouksen aikana.